

גדות מדבר עם דפנה ברק:

"כינו את בני-הבן של הרוצח!"

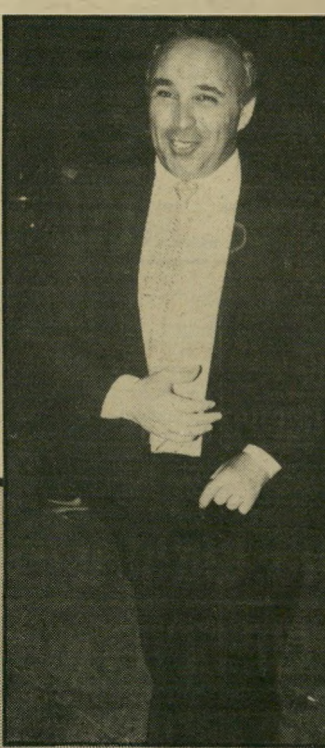
לקבל תפנית — ועל פי הפירוטומים המוקדמים, תפנית חיובית לגבינו — חטף גדות ארישות. הוא נראה סחוט, מותש. השבוע אמר: "אין לי כוח נפשי לדבר".

במשך שנה וחצי הקפיד גדות שלא להגיב על החקירה נגדו, לא לספר על העובר עליו, על מישפחתו. באחרונה ניסח ביחד עם פרקליטו אמנון גול-דנברג, תגובה תמציתית. הפתק שעליו רשום הנוסח המדויק של התגובה אינו מש מכסיחולצת.

גדות התלוצץ על חשבון עצמו, כיי צד הוא קורא את התגובה הכתובה בטלפון, באוזני עיתונאים וכל דורש ועושה פאוזות תיאטרליות, כדי ליצור את הרושם שהרכיבים נשלפים זה עתה ממוחו.

בכלזאת הסכים גדות לספר מעט על הרגשתו ועל העובר עליו, וזוהי בעצם התייחסותו הראשונה לפרשה: **על הרגשתו כיום:** אני כולי לחץ מכפנים. אמנם לא גידלתי עור של פיל, אבל אני מבין כיום מה זה. בחודשים האחרונים, כשהתפרסם מש"הו בענייני בעיתונות, קראתי זאת כאילו מדובר על מישהו אחר, הפסיק להיות לי איכפת.

אחרי הפירוטומים המעוררים של סוף השבוע, נפגשתי עם גידעון גדות במשרדו שבמפעל הפיס. גדות שני סה, "להחזיק פאסון" במשך חודשים ארוכים, כשנאבק בפירוטומים עליו, נר-זה כפקעת-עצבים. כל המתחיות, שי-צברתי במשך כל הפרשה, עומדת לפי-רוץ בכל רגע, הסביר לי.

בשבוע אמורה. פרשת אלבין לקבל תפנית: לגבי כמה מגיבוריה היא עשויה להיות. הפי-אנר, ולגבי אחרים - יסתיימו חודשים מתישים של חקירות, ויתחילו חודשים מפרכים של מאבק מישפטי.

המדובר בחמישה נחקרים: חברי-הכנסת גידעון גדות ומיכה רייס, ושלושה אנשי-תיקשות. בסוף השבוע שעבר פורסם כאילו ההחלטה בענייניו של גדות תהייה, כמעט פה אחד, ושהחלט לסגור את שוק.

ביום השני בצהריים שוחחתי על-ידי עם יוסף חריש, היועץ המישפטי לממשלה. חריש אמר שעליו לעיין עוד בחומר נוסף שעליו למיין ביום השלישי, וההחלטה בעניינם של החמישה תתפרסם בימים הקרובים.

חריש הבהיר שלא תתפרסם הודעה נפרדת או מוקדמת בענייניו של גדות, על אף הפירוטומים כאילו הוחלט לסגור את תיקו. חרף הברכות הטלפוניות שבהן הוא מוצף מאז סוף-השבוע, נוקט גדות בלשון זהירה, ועוצר את החגיגות. לגבי לא הסתיימה הפרשה, עד רואה בכתב את ההחלטה ושפטי לממשלה.

פרשת אלבין? באוגוסט 1985 קפץ איש-סקים מיכאל (מיקי) אלבין אל מותו. בעת חקירתו המישטרה. כך הסתיימה אולי דרד-הייסורים שלו, אך לעומת זאת התחילה דרד-הייסורים של מי נגע/התחכך/התעסק אי-פעם עם

ח"כ גדות (בעת בחירתו כמועמד לכנסת) אלבין לא היה החבר שלי.

על ילדיו: הכל סובב סביבם. הם הגיבורים האמיתיים. יש לי שלושה ילדים בני 11, 14, 17 — בת ושני בנים. על מותו של מיקי אלבין קראתי בעיתון של מישוה, כשהייתי עם ילדי בלונה-ול. עברו על ילדי חודשים קד שים, אבל הם ילדים אינטליגנטיים. הסכרנו להם כפירוט על מה מדובר, על מה נכתב, על מה הקיזו את דמי. אני קורא לילדים של כל מי שעוסקים

בצידאראם לשאול את אבא שלהם: אבא, אתה חושב גם על הילדים של כולם? **שיחות-טלפון:** עכשיו טלפון אליו אדם מקדימה. את יודעת היכן זה? מקום קטן, אבל כמה זה מחמם את הלב: אילו היית שומעת מה נאמר מהעבר השני של הקו הוא אמר לי: "אתה יוד לום! אתה לא מסוגל להיות פוליטיקאי. אתה ישר!" השיחה הקודמת היתה מ-

אופציות: גם אני ידעתי בערך כמות: פעם בכמה חודשים הייתי מקבל דף-דיווח על שנעשה במניית.

הרגע הקשה ביותר במה? קול-ישראל שידר או לראשונה בבוקר. פירסמו שאני נחשד בפר-שת אלבין. אשתי, ילדי ואני ישכנו דרוכים והקשבנו. ידענו מראש על השידור, מפני שניסו לראיין אותי מ-הדריו טלפונית, וסירבתי. מובן שפיר-סמו גם שסירבתי להגיב. אבל זה לא היה הרגע הקשה ביותר: הרגע הוא הגיע בצהרי אותו היום, כשכני הבכור — או הוא היה בן 15 — חזר מבית-הספר. שאלתי אותו — נו, איך התי-מודד עם העניין? הוא סיפר לי שבאופן כללי היה בסדר, רק ששני ילדים התריסו נגדו — "הנה, הנה בנו של הרוצח!" שאלתי אותו — מה פיתאום שאתה נגענית? — הרי נאמר בחברות שאתה חשוד בפרשת אלבין, ואלבין מת, אז..."

רגע של שביחה: רגע כזה ממש לא היה. (אבי קורן, דובר מפינל-הפיס, סיפר לי השבוע: "מי שנשבר זה אהנו — העובדים מסביבי במפינל-הפיס. גידעון הוא זה שהיה חזק, עורר אותנו.") העובדים מסביבי הפיס תמכו בי. בכל זאת עברתי מין תהליך של ארישות, לנוכח גל הפירוטומים האחרון של כמה כתבלים, שהשקיעו באופ-ציות אצל מקורותיהם המישפטיים. הם עשו זאת בכחית "שלה לחמך על פני העיתון, כי ברבות הימים תזכה בכותרות..."

רגע של שימחה: ביום שישי האחרון אחר-צהריים, אחרי הפירוט-המקדים שנוקית, באו שלושת ילדי ובירכו אותי, כל אחד לחוד, במול-טוב. בעיניים שלהם היה מין מבט עמוק כזה, כואב ושמה. הלחלוחית ניכרה בהם. באמת.

תיקשות: לעומת הכתלים שצינתי מקודם, אני חייב להסיר את כובעי לפני כמה עיתונאים ועיתונ-איות, מבכירי המיקצוע התיקשות. שהחליטו שלא להקזו את דמי לפני שהיועץ המישפטי לממשלה יחרוץ את דיני.

מכיוון שאלבין אינו בין החיים, נוצרה אצל המישטרה בעיה של הצלבת מידע תוך כדי חקירה: בכל אקט של מתן שוחד חייב להיות נתון ומקבל. הנתון (אלבין) יכול היה לזכות בקלי-קלות בתואר. הנדיב הידוע. מכיוון שהטענה הכללית של מקבלים היא שלא ידעו על עצם הנתנה, והנתון אינו עוד בין החיים, מצטיירת התמונה שאלבין נהג על פי הכלל. שלח לחמך על פני המים... אך האם פינק אנשים מסוימים גם ללא ידיעתם. מתוך ראייה לטווח רחוק, לימים בהם יבוא ויגבה את החוב: או שאולי העויץ מי שנחשב כאשף כלכלי ש.המקבלים יודעים על נדיבותו. אך השתיקה יאה לכך?

אלבין לקח עימו את סודו באוגוסט 1985. והותיר רשימה של אנשים המנסים להיחלץ מאז מהמלכודת שטמן להם ברוב נדיבותו. המפורסמים שבהם הם חברי-הכנסת גדות ורייס ו-שלושת אנשי התיקשות. גדות לא הסתיר במשך חודשים את מה שעבר עליו. בעיקר העיקה עליו הסחבת האופיינית כל-כך במיקרים אלה: המישטרה התחילה להעביר לפרקליטות חומר בענייניו עוד לפני שנה, אך הוסיפה עליו עוד ועוד במשך החודשים. כך ירדו הלחצים

גדות: סוף הפירפורים?

מאמישטרה, שבצעם כבר נקטה באקט של הגשת חומר. מי שנלחץ יותר ויותר היה גדות. כשחשב שבא הקץ לפרשה, כשהפרקליטות סברה לפני כמה חודשים ש.אין קיים — הפגיעה המישטרה בטענה שהגיע לידה. מידע חדש. באותה התקופה גם ביקרו נציגי המישטרה במשרדו מיפעל-הפיס ברחוב הפטמן בתל-אביב ועוררו, כמובן, מהומה. שרי-המישטרה והמפכ"ל לא ידעו, לטענתם אז, על הביקור.

ב-18.87 בא הקץ לחודשים מורטי עצבים עבור גדות. אז התנהל השימוע בלישכת היועץ המישפטי לממשלה. יוסף חריש, במיקרה של גדות צריך היה להוכיח במפורש את עצם מתן השוחד ותכליתו (טובת-ההנאה). זה בניגוד גמור למיקרה של מיכה רייס. מדוע? מפני שקיימת הפרדה בין חברי-כנסת לבין עובדי-ציבור: בעוד שאצל עובדי-ציבור צריך להוכיח את מתן השוחד ואת תכליתו, אצל ח"כ די להוכיח רצון של. שלח לחמך. היא סוף שנת 1982 תחילתה של היא מיכה רייס כבר היה אז לכנסת באוגוסט 1984. בתקופה הנחקרת היה עובד-ציבור בלבד. זהו ההבדל העלול לחרוץ גורלות בפרשה. בסוף השבוע פורסם שעוד בערב השימוע בענייניו של גדות, הוחלט, כמעט פה אחד, לסגור את התיק נגדו. בהנחה שזה נכון, מדוע התמהמה היועץ המישפטי ב-פירוטום ההחלטה? יש מי שטוען שזה נובע מהצורך לחרוץ ביחד את הפירוטום בעניינים של גדות רייס ושלושת אנשי-התיקשות. הח"כ הגינני עצמו שוהה בסידיני שבאוסטרליה, אך עוקב אחר המתרחש בענייניו.